

LÉNÁRT ANNA

Fricska

A sors milyen lapokat osztott nekem,
vajon varázslat vagy kín lesz életem?
Rejtély a holnap, bár a tegnapi biztat,
ismeretlen az út, mit talpam koptat.
Narfényes a ma, bár sokszor beborul,
néha nehéz gondolkodni józanul.
Megtorpantam... de bátran újakezdem,
míg a halál nem szólít, van esélyem.
Mély álomból mosolyogva ébredek,
sorsomnak fricskát mutatva nevetek.
Boldogság az élet, hinni kell benne,
akkor is, ha buktatókkal van tele.
Kérlek, ne állj itt ilyen értetlenül,
nagy eső után is az ég kiderül!

haikuk

meg nem élt álmok
az üres papírlapon
emlékké nem lesz

egy fogoly vagyok
saját életem rabja
megvált a halál

alázúduló víz
durva kavicsok arcát
simára mosta

zord kövek között
egy apró fehér virág
életet remél

A kosár

„Nyikorgó kosárral kezében”*
haladt a rögös úton... csendben
az útszéléről ráköszöntek
míg innen-onnan ránevettek
háta meghajlott a súly alatt
kereste az ismerős arcokat
csak szeretteit nem találta
akikért végzetét vállalta
arcán könny harcolt a mosollyal
dacolni akart a bús sorssal
kosarát földre borította
a tartalmát jól megtaposta
valamit várt... ami elmaradt
nagyon szégyellte hogy fellázadt
a kosár nyikorgott kezében
kusza gondolatok lelkében
szennyesét könnyek között mosta
tisztá terhét kosárba rakta
„csak ment és teregetett némán”*
bátortalan mosollyal arcán

* *József Attila: Mama*

Ámulat

Pillangó, a bogáncsbokor ágán,
Illegeti-billegeti magát...
Langyos őszi szél lebbenti szárnyát,
Lapul... a levelek között... árván.
A nap a felhők mögül előjön,
Nagy ámulat az apró csodának,
Gubó készül, bölcső a holnapnak,
Óra ketyeg... pillangó elköszön.